

DE ONDERGANG
VAN DE WESTERSE DEMOCRATIE

Dr. F. Hamburg

De Ondergang van de Westerse Democratie

Dr. F. Hamburg

DE ONDERGANG
VAN DE WESTERSE DEMOCRATIE

© 2018 F. Hamburg

Coverdesign: E. Hamburg

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Voor overname kunt u zich wenden tot de auteur via de optie 'Stuur mij een bericht' op zijn website www.bravenewbooks.nl/fredhamburg.

ISBN: 9789402177497

1. De ontoereikendheid van democratie

‘En prenant le terme dans la rigueur de son acceptation, une véritable démocratie n’a jamais existé en n’existera jamais’

Rousseau¹

Politiciologen kunnen democratieën op diverse facetten van elkaar onderscheiden. Zo kent men bijvoorbeeld ‘directe’ en ‘representatieve’ democratieën.² In beide vormen kunnen de betrokkenen kiezen voor (a) een conflictueuze besluitvorming (de ‘meerderheidsregel’), dan wel (b) een accommoderende ‘consensus.’³ Alleen al deze constellatie resulteert in vier onderscheidenlijke vormen van ‘democratie.’ Daarnaast maakt het uit of in een democratie de balans tussen de wetgevende macht en de uitvoerende macht meer in de richting van de een dan wel de ander overhelt. Of dat men in zijn beschouwing vertrekt vanuit de gedachte dat (a) democratie niets anders behelst dan ‘iets processueels,’ of dat het gaat om (b) een substantiële opvatting van democratie (in termen van ‘outcome feedback.’) Om de combinatiepatronen voor de beschouwer nog ingewikkelder te maken, varieert het aantal partijen in de diverse democratieën ook nog eens aanzienlijk. Zo acteren in de UK en de VS effectief slechts twee partijen, maar in het parlementaire stelsel van Nederland doen wel 20 tot 30 partijen een gooi naar de macht. Bovendien ligt er nog het probleem uit te maken waar een democratie begint en waar deze ophoudt. Zijn Papoea Nieuw Guinea, Venezuela en ‘Zwitserland voor 1971’⁴ allemaal échte democratieën? En waar eindigt de soevereiniteit van de Artificiële Persoon (‘de staat’) en begint die van het volk (en omgekeerd)?

In feite is ‘democratie’ één groot problematisch woord. De algemene, meest populaire definitie van democratie (‘bestuur door het volk’) is breed en vaag.⁵ En hoe meer de ‘the final control of the agenda in the hands of the citizens’⁶ wordt *geconcretiseerd*, des te pluriformer de gedaanten van de democratie. In de postmodern-Westerse zin betekent het woord niets anders dan ‘a way of life’⁷ waarin (a) het dogma van het gelijkheidsbeginsel de minutiae van het leven beheerst,⁸ en (b) de manier van besturen bestaat in de - van crisis naar crisis voerende - spanning tussen regeerders en geregeerden (waarin de afkeer van politiek bij de laatsten almaar groter wordt).

OMDAT DE WESTERSE DEMOCRATIEËN ZICH SINDE DE 19E EEUW
MASSAAL MANIFESTEREN ALS LIBERAAL-DEMOCRATIEËN,⁹ OVER
DEZE POLITIEK-MAATSCHAPPELIJKE STROMING HET VOLGENDE

Het **liberalisme** contrarieert de eeuwenoude kerncultuur van Europa. Het substitueert de willekeurige, situatieve, oppervlakkige opinie van de ‘single, erring mortal,’¹⁰ transcenderend in een massa,’ voor de door de tijd geteste wijsheid van de Traditie. Het verwerpt een begrip als ‘waarheid’ waardoor het liberalisme nooit tot rechtvaardigheid en een juiste mensopvatting kan geraken. Het resultaat is niet alleen de benadeling van de sociale en politieke stabiliteit (of ‘orde’), dus het afbreuk doen aan de rationaliteit van de groep (in het voordeel van de vrije actie van het veelal ordeloze individu¹¹), maar ook dat uit dit alles een principiële amoraliteit voortspuit *nu iedere objectieve morele standaard in het liberalisme ontbreekt*. Dit laatste is het geval omdat iedere waarde of norm in het liberalisme berust op een imaginaire ‘afspraak’ (zie bijgaande noot) tussen beweerdelijk zelfstandige autonome burgers.¹² Alleen al omdat het liberalisme buiten de ‘autonomie’ van de mens geen enkel *voorgegeven* beginsel of regel aanvaardt, leidt het onvermijdelijk tot waardenpluralisme, ordeloosheid en -uiteindelijk - chaos en ondergang. Niet toevallig is het progressief-liberale Nederland volgens haar eigen politie een narcostaat.¹³ Want een politieke filosofie die individualisme predikt en iedere vorm van structuur (sociale klasse, familie, geslacht en dergelijke) afschaft, berooft het individu van iedere externe norm om zijn leven te meubileren en doet hem verlangen zich met alles en nog wat te ‘bedwelmen.’¹⁴ Het liberalisme ligt dan ook ten grondslag aan alle grote problemen van het Westen.

8

Het huidige ‘Verlichtingsliberalisme’ blijkt - net als democratie - verkrijgbaar in diverse typen, graden en uitvoeringen. Maar als grootste gemene deler kunnen gemakshalve de volgende uitgangspunten worden aangewezen als kenmerkend:

(a) Elk individu is gelijk en autonoom; deze preambule dient ieder individu tot uitdrukking te kunnen brengen (‘individualisme’), al of niet geholpen door cursussen ‘zelf-assertiviteit’ en ‘empowerment.’ [De liberale samenleving is daarmee niets anders dan een verzameling onafhankelijke, calculerende burgers

met conflicterende belangen op zowel economische, morele als sociale terreinen.]

(b) Niet God maar het volk is soeverein. [Dit principe van de volkssoevereiniteit is (1) slechts het *seculiere equivalent* van de soevereiniteit van God,¹⁵ en (2) vindt zichzelf altijd in conflictueuze relatie met de autonomie/soevereiniteit van de 'staat.']

(c) Democratie¹⁶ is de beste vorm van bestuur. [Deze retorische bewering geldt dogmatisch en moet - desnoods met geweld - over de wereld verspreid worden.]

(d) Er bestaat vrijheid van vereniging en meningsuiting (inclusief een vrije pers). [Deze vrijheden zijn in de politieke correcte praktijk ingesnoerd voor nationalistische en religieuze stromingen; laatstgenoemde overtuigingen worden in een liberale democratie met tegenzin - en in ieder geval steeds minder - getolereerd].^{17]}

(e) Het financieel kapitalisme met haar vrije marktwerking, privatisering en deregulering¹⁸ is in een liberaal-democratie een vrijwel wetmatig gegeven,¹⁹ ook al wordt zo de overheid beroofd van haar middelen om effectief en (mede daardoor) legitiem te zijn.²⁰

(f) Het religieuze leven moet zoveel mogelijk privé blijven (zodat alleen 'het politieke' - dus het conflictueuze - het openbare leven beheerst; het geavanceerd liberalisme is daarmee essentieel anti-traditie en - bewimpeld - anti-religie).

(g) De relatie tussen ingezetene en overheid is niet zozeer die van een burger en een natie maar die van een consument en een producent van goederen en diensten.

Van de sub (a) t/m sub (g) genoemde postulaten zou ik er drie nu al, dus hier ter plaatse, in focus willen brengen, te weten de gelijkheidsideologie, het individualisme en de autonomie van de mens.

De gelijkheidsideologie

De gelijkheidsideologie is zonneklaar in strijd met de realiteit. Dit is allereerst al het geval door de veronachtzaming van de evidente genetische en zielkundige verschillen tussen de geslachten. [Het rampzalige geboortecijfer van de autochtone bevolking in Europa heeft met deze demoraliserende gelijkheidsutopie te maken.] Maar nog afgezien daarvan contrarieert het 'one size fits all' de idiosyncratische talenten en verlangens van het individu – wat niet wegneemt dat in de gedragingen van mensen regulariteiten te onderscheiden zijn.²¹

In een democratie betekent de gelijkheidsideologie ook niets minder dat iedere individuele opinie, of deze nu geïnformeerd is of niet, even zwaar telt. Absurd.

‘Mensen zijn niet gelijk, evenmin als de posities in de maatschappij. Het “one man, one vote” is een gevaarlijke vereenvoudiging van de werkelijkheid. Het zijn de slimmeriken die het systeem ten eigen voordele gebruiken.’²²

In de heersende gelijkheidsideologie gaat het overigens niet meer alleen om de gelijkheid van kansen (zoals vroeger bij Locke en Rousseau) maar om de gelijkheid van *uitkomsten* (dus van porties inkomen, macht, geluk en ‘mensenrechten’), zulks te verwezenlijken door herverdelende overheidsacties. Het gaat dus om het streven naar een maatschappij waarin gewenste zaken onder ‘gelijk gehetenen’ worden verdeeld volgens een schema dat ‘rechtvaardig’ wordt genoemd *omdat* het egalitarisme tot stand brengt. Het uiteindelijke effect van deze gelijkenschakeling is - volgens A. Bouter - dat het:²³

(a) verregaand vrijheidsbenemend werkt (sowieso voor niet politiek correcten),²⁴

(b) passivistisch is (men krijgt toch wel zijn gelijke portie en wil op het laatst alleen nog maar ‘genieten’),

(c) de mens accepteert ‘zoals hij is’ (hetgeen diametraal staat tegenover het beoefenen van de deugden),²⁵

(d) ordinarisme in de hand werkt (waarin *alles* cultuur is en ‘een paar laarzen niet onder doen voor Shakespeare’ (Finkelkraut)),

(e) een niets ontziende inkomensegalisatie (of iets ten naaste bij) bewerkstelligt,²⁶

(f) het toepassen van macht al gauw labelt als ‘machtsmisbruik.’²⁷

Het individualisme

Het contemporaine individualisme voert in extremis naar een maatschappij waarin het individu zich zogenaamd losgemaakt heeft van ‘knellende banden,’ inclusief die van de collectiviteit. Een maatschappij, derhalve, waarin het egoïstische keuze- en zelfbeschikkingsrecht van de enkeling (dus zijn zogenaamde ‘vrijheid’²⁸) verheven wordt tot de eigenlijke doelstelling van de gemeenschap. De laatste zou dan geen zelfstandige waarde hebben, maar louter bestaan om het individu zichzelf te laten zijn. [Voor wat de vrouw betreft: los van financiële banden, moederschap, gezin, religieuze dogma’s en seksuele taboes.²⁹] Dit *hyperindividualisme* resulteert in een anorganische orde waarin iedere persoon wordt teruggeworpen op zichzelf. Er is geen vitaal gemeenschapsleven meer, geen maatschappelijk verband. Er is alleen nog maar een disharmonieënd allegaartje van anoniem ‘winkelende mensen’ met evenzovele Weltanschauungen waarin een vrijheidsbegrip zonder objectieve inhoud (met name zonder een uitgewerkte